

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Příloha

k usnesení vlády

ze dne 25. ledna 2010 č. 78

Stanovisko

vlády k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů (sněmovní tisk č. 1004)

Vláda na své schůzi dne 25. ledna 2010 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů (sněmovní tisk č. 1004), a vyjádřila s tímto návrhem zákona **nesouhlas**.

Ačkoliv v obecné rovině se vláda ztotožňuje se snahou navrhovatele přispět k řešení neuspokojivého stavu tvorby práva v České republice a se snahou přijmout mechanismy vedoucí ke stabilizaci státního rozpočtu, a z tohoto hlediska proto souhlasí s návrhy na zpřísnění podmínek uplatnění zákonodárné iniciativy poslanců, s návrhem na prodloužení dispozičního oprávnění navrhovatele až do zahájení hlasování ve třetím čtení a s návrhem na zamezení přijímání tzv. přílepků, s předloženým návrhem zákona jako celkem však nesouhlasí zejména proto, že tento návrh zákona nelze posuzovat izolovaně a bez souvislostí se současně předloženou novelou Ústavy (tisk č. 1005) a novelou jednacího řádu Senátu (tisk č. 1003), s nimiž vláda vyslovila rovněž nesouhlas.

Nedostatky předloženého návrhu zákona vláda spatřuje zejména v tom, že

- v kontextu se současně předloženou novelou Ústavy (tisk č. 1005) je úprava institutu námitky proti nesouhlasnému stanovisku vlády k návrhu zákona z důvodů fiskálních podle § 87a odst. 1 a 2 obtížně přijatelná, neboť je v rozporu s navrhovaným zněním čl. 44 odst. 3 Ústavy, který zakládá jako ústavní princip absolutní zákaz přijmout návrh zákona nebo pozměňovací návrh, který podstatně snižuje příjmy nebo podstatně zvyšuje výdaje podle schváleného zákona o státním rozpočtu, vyjádří-li vláda s tím nesouhlas; možnost výjimky z tohoto ústavního principu však v Ústavě založena není, neboli navrhované námitkové řízení podle § 87a odst. 1 a 2, jehož smyslem je „doplnit“ Ústavu a zavést jakousi výjimku z ústavního pravidla, je nepřipustnou nepřímou novelou Ústavy, a to pro rozpor s čl. 9 odst. 1 Ústavy, podle něhož Ústava může být doplňována či měněna pouze ústavními zákony. Právní konstrukce tohoto institutu vyvolává pochybnost i v tom směru, že přijetí byť jediného pozměňovacího návrhu v rozporu s navrhovaným čl. 44 odst. 3 Ústavy

by mohlo mít za následek zrušení takového zákona jako celku Ústavním soudem pro rozpor s Ústavou.

- přijetí návrhu zákona by vedlo celkově k prodloužení legislativního procesu, a to i z důvodu, že u některých nových institutů chybí výslovně stanovené lhůty (například lhůta pro rozpočtový výbor pro vyjádření se k námitce proti nesouhlasnému vyjádření vlády podle § 87a odst. 1 návrhu), nebo tyto lhůty jsou stanoveny vágním způsobem (například přerušení třetího čtení na dobu nezbytně nutnou podle § 95 odst. 3 návrhu), což zejména u návrhů transpozičních právních předpisů je nežádoucí;
- návrh zákona v některých svých ustanoveních zakládá výkladové problémy, když používá neurčité pojmy jako „podstatně“ snižuje příjmy, resp. „podstatně“ zvyšuje výdaje státního rozpočtu, nebo „soubor“ pozměňovacích návrhů.